



Høringssvar Bufetat region sør - Varsling til fornærmede eller etterlatte når barn under 15 år har begått alvorlige lovbrudd

Bufetat region sør vurderer at det ikke bør innføres slike varslingsregler. I formålet til barnevernloven er det beskrevet at barnevernet skal ivareta hensynet til og beskytte barn på gruppe- og individnivå, gi omsorg og behandling og bidra til at foreldrene selv makter omsorgsansvaret. Vår vurdering er at tiltak som først og fremst skal ivareta samfunnsansvaret, ligger utenfor barnevernets mandat. Det er en svært liten gruppe barn en slik varslingsregel vil ha betydning for. Barn under den kriminelle lavalderen begår sjelden svært alvorlige lovbrudd. Det er derfor bare unntaksvis at ungdom under 15 år blir plassert i barneverninstitusjon på grunn av alvorlig kriminalitet begått før fylte 15 år, jf. bvl § 4-24. Innføring av eventuelle varslingsregler vil gjelde for et svært begrenset antall saker. Reglene vil ha begrenset betydning for barn på gruppenivå. For det enkelte barn, vil derimot varslingsregler kunne få negative konsekvenser, blant annet når det gjelder retten til privatliv, jf. EMK art. 8. Den strenge taushetsplikten, jf. bvl § 6-7 annet ledd. Unntak i § 6-7 tredje ledd, strpl § 71 b, strl § 196 (avvergingsplikten) og strl § 17 (nødrett). Bufetat region sør støtter Riedl-utvalgets konklusjon med at det ikke bør innføres varslingsregler i barnevernloven.

Barna som vil berøres av en slik regel er en spesielt sårbar gruppe som er i behov av beskyttelse, omsorg og behandling. Vi deler utvalgets syn på at det er hensynet til barnet som skal være avgjørende i vurderingen av om en slik regel skal innføres. Vi har forståelse for at fornærmede og etterlatte kan ha behov for informasjon, men vil påpeke at dette behovet ikke kan vektes tyngre enn hensynet til barnets beste, herunder barnets rett til taushet og vern om personlig integritet. Vi mener at dagens formålsbestemmelse ikke gir rom for å innføre varslingsregler som skissert.

Varslingsreglene som departementet skisserer, anser vi er en uforholdsmessig stor inngripen i barnets rett til privatliv og personlige integritet ved at taushetsbelagte opplysninger videreformidles. Vi mener at det er en fare for at en slik regel vil inneha et element av straff, ved for eksempel at etterlatte kan få beskjed dersom barnet er uteblitt fra institusjonen. Dette vil være et inngrep i barnets privatliv og svekke barnets rett til taushet vedrørende sitt forhold til barnevernet. Riedl-utvalget peker på at det kan føre til fare for økt stigmatisering og mulige barrierer for ønsket behandlingsresultat, noe vi vil gi vår tilslutning til.

For barn plassert etter § 4-24 vil det være vedtaket fra Fylkesnemnda og rettighetsforskriften som regulerer permisjonsmulighetene fra behandlingen, herunder kontrolltiltakene institusjonen kan iverksette, knyttet til det enkelte barn. Det eksisterer ikke nasjonale rutiner på dette området da praksis for denne typen problemstilling er hjemlet jf. barnevernloven § 5-9 annet ledd og rettighetsforskriftens § 22. Dette medfører at eventuelle begrensninger i forbindelse med permisjoner vil være enkeltvedtak knyttet til rettighetsforskriften. Praksis ved denne typen plasseringer er at institusjonene utarbeider risikovurderinger for permisjoner. I noen tilfeller samarbeider de med kommune, politi og pårørende. Dersom det foreligger informasjon om at barnets permisjon innebærer en risiko for fornærmede eller etterlatte kontaktes politiet og i samarbeid utformes det tiltak som kan bidra til å redusere risikoen.

Hvis forslaget om varslingsadgang skulle bli vedtatt, vurderer region sør at der er riktig at det er Fylkesnemnda som skal vedta dette. Det kan føre til en forutsigbar behandling av spørsmålet, gjennom at barnets rettssikkerhet blir ivaretatt og barnet og barnets advokat får uttale seg før beslutning fattes.

Med hilsen
Ellen Ølnes Nadim
Regiondirektør

Gaute Ingeson Fossbakk
Seksjonssjef